

[Hans Hækkerup]

først afsiger en kendelse om varetægtsfængsling med udtrykkelig henvisning til, at der er risiko for, at han vil unddrage sig retsforfølgning eller fuldbyrdelse af straf, at han vil vanskeliggøre retsforfølgning ved at fjerne spor eller advare eller påvirke andre, samt at hensynet til retshåndhævelsen efter oplysninger om forholdets grovhed kræver, at han ikke er på fri fod, og at justitsministeren derefter godkender en aftale om et varetægtsurrogat.

Bonde Nielsen skal stille en kaution på ½ mill. kr., aflevere sit pas og melde sig en gang om ugen hos politiet. Tror man virkelig, at den almindelige dansker synes, at det er i orden, at en mand, der med østre landsrets ord er sigtet for en forbrydelse, hvis grovhed skønnes at kræve, at den sigtede ikke er på fri fod, bare kan installere sig på Hotel Marina med sin stab og få lov til at rejse til London for at passe sine forretninger? Kan man virkelig ikke forstå, at det krænker retsbevidstheden, at en sigtet ved at flygte til udlandet kan opnå en aftale med langt bedre vilkår end dem, der er fastsat ved en dom? Og tror man, at det styrker retsbevidstheden, at folk kan se, at der åbenlyst gøres forskel på kong Salomon og Jørgen hattemager?

Den første forudsætning for, at den slags aftaler, der er tale om i Bonde Nielsen-sagen, kan accepteres, er, at de også anvendes, når det drejer sig om almindelige lovovertrædere, der ikke er sigtet for noget så fint som mandatsvig af betydelig grovhed. Der eksisterer i dette folketing et flertal, som mener, at den indgåede aftale i Bonde Nielsen-sagen er kritisabel, og at den er specielt kritisabel, hvis den forbliver et enkeltstående fænomen, en lex Bonde Nielsen. Det gjorde socialdemokratiet, SF, det radikale venstre og VS ministeren opmærksom på i et brev af 31. juli 1984, men det har justitsministeren øjensynlig ikke ønsket at gøre noget ved.

Vi tillægger det selvfølgelig stor vægt, at retssagen mod Bonde Nielsen gennemføres hurtigt, men vi mener altså, at der må være en grænse for, hvad justitsministeren burde være gået ind på. Den grænse er hensynet til den almindelige retsbevidsthed, og vi mener, at den grænse er overskredet.

Vi mener ikke – som justitsministeren øjensynlig gør – at retshåndhævelsessynspunktet får desto mindre vægt, jo længere tid

der går. Vi mener, det er forargeligt, at den, der har råd til at unddrage sig retsforfølgning ved at rejse til udlandet, skal kunne slippe billigere, fordi han derved kan forsinke retsforfølgning, og så får retshåndhævelsessynspunktet jo mindre vægt, når der er gået længere tid. Det bider sig selv i halen.

VS' forslag fokuserer på det absurde i hele denne sags behandling, og vi er derfor parate til at gå ind i en positiv drøftelse af forslaget i retsudvalget.

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Hans Hækkerup var inde på, om den almindelige dansker nu kan forstå det, der er sket i den sag, han refererede til. Det er altid svært nøjagtigt at afgøre, hvad den almindelige dansker kan forstå eller ikke kan forstå, men jeg tror, det er en udbredt opfattelse i meget, meget store dele af befolkningen, at det er hensigtsmæssigt, at den retssag, hr. Hans Hækkerup omtalte, foregår, og at vi får en afgørelse inden for rimelig tid, fremfor at man skulle have ventet 2, 3 eller måske 4 år, før man kunne påbegynde retssagen.

Med hensyn til selve lovforslaget har justitsministeren gennemgået ganske kort – lovforslaget er jo også kort – hvad det drejer sig om, og også været inde på, at det tilsyneladende er baseret på den misopfattelse, at politiet ikke kan løslade folk, der er i varetægtsarrest, når forudsætningerne ikke længe eksisterer.

Skulle jeg sige en positiv ting – det vil jeg da meget gerne – om lovforslaget, så skulle det være, at bemærkningerne er de korteste, jeg endnu har set. Der er kun én sætning.

Det konservative folkeparti finder ikke, at det fremsatte forslag vil forbedre eller tydeliggøre den gældende retsplejelov, tværtimod, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Bjørn Elmquist (V):

Det er vel klart for os alle, hvad der er baggrunden for dette forslag. Specielt derfor er jeg noget forbavset over, at socialdemokratiets ordfører fra denne talerstol i den grad gik ind i en verserende retssag, som tilfældet var. Det stemmer ikke helt overens med det, vi plejer at forestille os er parlamentarisk praksis, nemlig at man fra lovgiverside ikke blander sig i sager, der verserer for domstolene. Det er ikke, fordi vi skal væ-